

РЕШЕНИЕ

№ 832

гр. София, 12.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **13589** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Л. Б. Т. срещу заповед УРИ 5364з-2182/7.11.2019 г. на директора на дирекция „Миграция“, МВР, с която е продължено принудителното й настаняване в СДНВЧ-С. за срок от 6м., считано от 9.11.2019 г.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна – постановена е при съществени нарушения на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон. Твърди, че в случая приложение следва да намери чл. 15, пар.4 от Директива 2008/115/ЕО – липса на „разумна възможност за извеждане“, поради което задържането престава да бъде оправдано и задържаното лице се освобождава незабавно. Не е обсъдено безспорното доказателство, че жалбоподателката не е руска гражданка, а е без гражданство, което е и допълнително препятствие за издаване на заповедта. Предвид възрастта й – от 72 г. жалбоподателката твърди, че е уязвимо лице по смисъла на § 1, т. 46 ЗЧРБ. Задържането в СДНВЧ има непропорционален характер.

Ответникът по жалбата – директорът на дирекция „Миграция“, МВР, я оспорва. Твърди, че заповедта е издадена в съответствие с материално-правните норми и с целите на закона. Органът е предприел всички необходими мерки за реадмисия, съгласно сключените споразумения, като липсва отговор от компетентния орган на Руската федерация – Федералната имиграционна служба, именно който би могъл да е

доказателство за липса на предпоставки за извеждане.

Прокуратурата на РБ, чрез СГП не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед УРИ 5364з-2182/7.11.2019 г. на директора на дирекция „Миграция“, МВР е продължено принудителното настаняване в СДНВЧ-С. за срок от бм., считано от 9.11.2019 г. Като мотив за заповедта е послужило предложение рег. № 5364р-20704/7.11.2019 г., в което е посочено, че жалбоподателката е пристигнала в страната през 1995 г., с руски паспорт, но той е бил откраднат през 2016 г. Не притежава валиден документ за задгранично пътуване. Декларирала е желание да се върне в Руската федерация /РФ/. Предприети са мерки за реадмисия, но няма отговор. При среща със служители на Посолството на РФ, са получили справка, че жалбоподателката не е руска гражданка. Не могат да бъдат приложени алтернативните мерки по чл. 44, ал. 3, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, тъй като не е постъпила декларация от български гражданин за осигуряване на жилище и издръжка. Същевременно, жалбоподателката не разполага с такива.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок. Заповедта е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 и ал. 6 ЗЧРБ, в предписаната от закона форма. Не се установява наличието на съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила.

По същество. Процесната заповед е издадена на основание чл. 44, ал. 8, изр. 2-ро ЗЧРБ, предвиждаща, че по изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция „Миграция“ може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. .... Когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно.

Следователно, тази норма предвижда наличието на поне една от посочените по-горе предпоставки, които да послужат като основание за издаване на заповед, каквато е обжалваната, а именно – забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране или отказ за съдействие.

Видно от установената фактическа обстановка, жалбоподателката НЕ е отказала да съдейства на компетентните органи /така декларация за доброволно връщане от 10.5.2018 г./.

На 10.7.2019 г. е стартирана процедура за обратно връщане, съгласно Споразумение за реадмисия между ЕС и РФ, но няма отговор на това запитване.

Съгласно Изпълнителен протокол /обнар. ДВ бр. 101/18.12.2012 г./ между Правителството на Република България и Правителството на Руската федерация за обратно приемане на лица, от 25.5.2006 г., сключен с цел установяване на необходимите условия по чл. 20 от Споразумението между ЕО и РФ за обратно приемане – чл. 1, ал. 1 се определят централен компетентен орган и компетентни органи, отговорни за изпълнението на споразумението.

Съгласно чл. 2, ал. 1 молбата за обратно приемане се подава от централен

компетентен орган на молещата страна до централен компетентен орган на замолената страна, като за РФ това е Федералната имиграционна служба, именно която прави преценка за наличието на предпоставките за обратно приемане. Към датата на издаване на процесната заповед, както и към датата на приключване на устните състезания не бе представен отговор от този компетентен орган по подаденото от българските компетентни органи искане за реадмисия.

По отношение на издаденото от Посолството на РФ удостоверение, че жалбоподателката не е руска гражданка. Както бе посочено по-горе, наличието или липсата на руско гражданство, вкл. и наличието или липсата на предпоставките за реадмисия, се решава единствено от Федералната имиграционна служба, за която все още няма данни да се е произнесла. Именно посоченото обстоятелство, което безспорно се установява по делото, е предпоставка за постановяване на процесната заповед, съобразно една от посочените по-горе хипотези на чл. 44, ал. 83ЧРБ. От страна на жалбоподателя не бяха представени нови доказателства, от които да се оборят направените и описани по-горе констатации.

Ето защо и при съвкупната преценка на обсъдените по-горе доказателства съдът намира, че жалбата е неоснователна. Установява се забавяне получаване на необходимите документи, като забавянето се дължи на причини, които не са свързани с поведението на служителите на ответника. Ето защо съдът намира, че са налице предпоставките на посочената по-горе норма за постановяване на оспорената заповед. Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 64-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Б. Т., родена на 6.11.1947 г. срещу заповед УРИ 5364з-2182/7.11.2019 г. на директора на дирекция „Миграция“,МВР, с която е продължено принудителното му настаняване в СДНВЧ-С. за срок от бм., считано от 9.11.2019 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: